

KUNNEN PARELS GROEIEN?

Voor zoover mij literatuur ten dienste staat, vind ik diezelfde kwestie het eerst behandeld in „De Natuur”, jaargang 1892, pag. 32, waar de Redactie naar aanleiding van dezelfde vraag van een zekeren G.F. M. L. te Rantau-Bandjermassin antwoordt: de door U gestelde vraag is aan verschillende deskundigen ter hand gesteld, maar geen hunner heeft ooit daarover gehoord of gelezen. De geheele zaak komt zéér verdacht voor; om te kunnen overtuigen moeten de waarnemingen nauwkeurig gedaan en gecontroleerd worden.

De onwaarschijnlijkheid spruit voort uit het ontstaan en de samenstelling der parels, waarvan men voldoende op de hoogte is, wat uitsluit, dat parels buiten de parelmossel een zelfstandig leven kunnen leiden; een splitsing of afsnoering zou dus hoogstens een deelingsproces kunnen zijn, waarbij geen gewichtsvermeerdering voorkomt.

Maar in jaargang 1894 werd op dat vraagstuk teruggekomen in een artikel van den heer Dr. J. C. COSTERUS, pag. 74; „Kunnen parels groeien”. Hij kwam op Java zijnde in het bezit van twee echte parels, die nauwkeurig gewogen werden en daarop met roode rijstkorrels gesloten in een doosje, dat na twee jaren te Amsterdam werd geopend.

Het gewicht der grootste parel was afgenomen met 2,3 mgr., terwijl de kleinste een gewichtsvermeerdering aangaf van 2,0 mgr.

In bedoeld artikel worden nog andere voorbeelden van gewichtsvermeerdering en verdeeling aangehaald, maar er steeds dadelijk bijgevoegd, dat deze niet gecontroleerd zijn door wegingen, enz. enz.

Het uitvoerig artikel, waarnaar hier verwezen wordt, eindigt met de woorden: door meer feiten en wel goed geconstateerde aan te brengen, zal men het vraagstuk steeds nader tot de oplossing brengen.

In geen der verdere jaargangen van „De Natuur” wordt nog over deze kwestie gesproken, alleen wordt nog een werk opgegeven, waar alles omtent parels en parelvisserij kan gevonden worden, nl. T. VON HESSLING, Die Perlmuscheln und ihre Perlen. W. ENGELMANN, Leipzig, 1859.

I. A. MARONIER.

Bandoeng.
